

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1687/2019
13.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Небојша Милосављевић, адвокат из ..., против туженог „ДАКОМ“ ДОО, с. Мрамор - Пословна јединица у Блацу, чији је пуномоћник Марко Митић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2962/18 од 08.02.2019. године, на седници одржаној 13.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2962/18 од 08.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 12/18 од 03.10.2018. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништена решења туженог број 12/18 од 31.01.2018. године и број 13/18 од 31.01.2018. године којима је тужиоцима отказан уговор о раду и обавезан је тужени да тужиоце врати на рад. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 78.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2962/18 од 08.02.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се пониште као незаконита решења о отказу уговора о раду бр. 12/18 од 31.01.2018. године и бр. 13/18 од 31.01.2018. године и да се обавезе тужени да их врати на рад, одбијени су и захтеви тужилаца за накнаду трошкова поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права и због битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Такође, неосновани су ревизијски наводи да је другостепени суд учинио битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, с`обзиром на то да је чињенично стање оно које је утврђено у првостепеној пресуди.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су у новембру 2012. године засновали радни однос код туженог на одређено време на пословима продавца. Затим су са туженим закључивали више сукцесивних уговора о раду на одређено време (у трајању од три или шест месеци). Последњи уговор о раду на одређено време, тужиоци су закључили 01.11.2017. године. Решењима туженог од 31.01.2018. године и то решењем број 13/18 (за тужиљу АА и бр. 12/18 (за тужиоца ББ) радни однос тужилаца је престао због истека рока на који је заснован са даном 31.01.2018. године. Након тога тужиоци су поднели тужбу у овој парници ради поништаја ових отказних решења као незаконитих.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужилаца сматрајући да су решења тужене (оба од 31.01.2018. године), којима је тужиоцима престао радни однос заснован на одређено време, незаконита, јер су тужиоци на истоврсним пословима радили дуже од 24 месеца, па су се стекли услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време.

Супротно, по оцени другостепеног суда радни однос тужилаца заснован на одређено време није могао да прерасте у радни однос на неодређено време, јер тужиоци нису тражили да суд утврди чињеницу да је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време заиста и дошло, због тога је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду – ЗОР („Службени гласник РС“, број 25/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) предвиђено је да се уговор о раду може закључити на одређено време ради заснивања радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја за време трајања тих потреба. Послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива на период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (члан 37. став 2).

Одредбом члана 175. став 1. тачка 1. Закона о раду прописано је да радни однос престаје истеком рока на који је заснован.

У овом случају правилан је закључак другостепеног суда да нису испуњени услови за поништај оспорених решења, а самим тим ни за обавезивање послодавца - туженог да тужиоце врати на рад.

Наиме, у ситуацији када тужиоци тужбом нису тражили утврђење постојања радног односа на неодређено време без утицаја на доношење одлуке у овој парници

ствари су ревизијски наводи тужилаца да су се по основу права преображаја у смислу члана 37. Закона о раду стекли услови за поништај оспорених решења.

С`обзиром на то да је реинтеграција правна последица поништаја решења о отказу (члан 191.ЗОР) до чега у конкретном случају није дошло, правилно је такав захтев одбијен.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић